

40 DANA ZA ŽIVOT

molitva 2. dan, 3. ožujka 2022.

Nakana:

Molimo da crkvene pastire ništa ne odvraća od brige za ljudski život.

Sveto pismo:

„U one dane, kako se broj učenika množio, Židovi grčkog jezika stadoše mrmljati protiv domaćih Židova što se u svagdanjem služenju zanemaruju njihove udovice.” (Dj 6, 1)

Razmatranje:

Za vrijeme strahovite francuske revolucije prodrli su revolucionarci i u katoličku Bretagnu, da razore sve što su smatrali »spomenicima praznovjerja«. I na njihov upit seljacima, zar neće već jednom napustiti ludo praznovjerje, odgovorio je jedan Bretonac kratkim, ali jasnim riječima: »Mi ćemo onda prestati moliti, kad skinete zvijezde s neba.« Te riječi bretonskoga seljaka nisu ništa drugo nego potvrda činjenice da je u ljudskoj duši ukorijenjena neugasiva žeđa za Bogom, koji jest i ostaje jedina prava sreća srca ljudskoga, kako svjedoči psalmist: »Kao što čezne jelen za izvorima vode, tako čezne duša moja za Tobom, Bože! Duša moja žeđa Boga, Boga živoga: kad smijem doći prikazati se pred licem Božjim!« (Ps 42, 2 – 3). A onaj, koji je iskustio kao mladić svu gorčinu grijeha, sv. Augustin, potvrđuje to svojim vlastitim iskustvom nakon obraćenja: »Za sebe si nas stvorio, o Bože, i nemirno je srce naše, dok se ne smiri u Tebi!«.

Ako je dakle Bog zadnji cilj i zadnja čežnja srca ljudskoga, onda se svakako nameće pitanje, koji su uvjeti, da čovjek dospije do toga jedinstva s Bogom? Odgovor nam daje Isus Krist, utjelovljeni Bog, koji je na gori blaženstva postavio načelo: »Blaženi, koji su čista srca, jer će oni Boga gledati!« (Mt 5, 8).

Te Kristove riječi, predragi vjernici, otvaraju nam pogled u svijet, koji stoluje daleko iznad zvijezda. I nehotice nam se na blagdan Svih Svetih nameće pitanje, što je s onim skromnim seljacima koji su svojim znojem iz dana u dan zalijevali rodnu grudu, a iza napornog rada podizali ruke k Bogu, Stvoritelju svome? Što je s onim siromašnim radnicima, koji su jedva sklapali kraj s krajem, da održe goli život svoj i svoje obitelji, a kraj sve teške

borbe za život smogli su još uvijek toliko duhovne veličine, da Bogu od srca zahvale za sve križeve, kojima ih je obasuo?

Što je s onim skromnim ženama, koje su u mucu rađale djecu, sklapale im ručice na molitvu, patile i trpjele pune vjere u Boga? Što je i s onim glasovitim učenjacima, kojima rod ljudski mnogo duguje za naporni njihov trud za opće dobro, a koji su kraj sveg svog znanja bili pobožni kao mala djeca na majčinim rukama? Što je s onim svećenicima, koji su kroz pedeset, šezdeset godina obrađivali njihove ljudskih duša, a kao nagradu često primali poruge svake vrste, trpjeli nasilja, a često zapečatili sve mučeničkom smrću? Što je s tim milijunima ljudi preko groba? »Ništa nego šaka praha«, kažu jedni. »Uzalud su se trudili i mučili i vjerovali. Što su užili na ovom svijetu to su i imali, a kad su zaklopili oči, svršeno je sve.« Braćo! Kad bi to bila istina, onda bi čovjek bio najnesretniji stvor na ovoj zemlji. Zašto? Zato, jer nijedna životinja nije svjesna svoje bijede. A čovjek, koji se svojim mislima diže i iznad samih zvijezda, njemu da bude svršetak posve jednak kao volu, konju, magarcu, svinji, psetu?

Nije li tu posve na mjestu primjedba nekadanjeg rektora bečkog sveučilišta Hrvtla: »Iz ponosnog gospodara stvorenja, čovjeka, ostaje u materijalističkom sistemu samo jedan anatomski preparat, jedna šaka gnoja za njivu. On tada kao prvi sisavac ne zaostaje samo nešto za svojim srodnicima (životinjama) nego zaostaje jako mnogo, jer mora još i učiti, trpjeti bez utjehe, jadikovati bez nade u spasenje, i ako nije upoznao na zemlji ni jednog sretnog dana, zdvojiti i umrijeti bez nade!«

bl. Alojzije Stepinac,
propovijed blagdan Svih Svetih,
1. studenog 1945. (1. dio)

Molitva:

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu, kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova, amen.